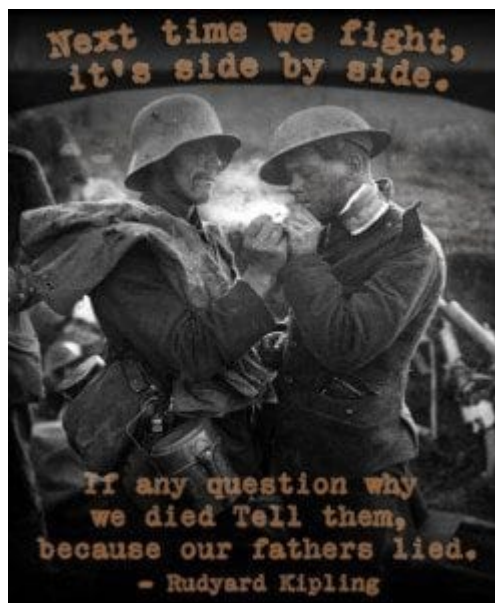

„Příště budeme bojovat bok po boku.“

Autor: Gregory Hood

Až s odstupem vidíme skutečnost. Čeho dosáhli ti, které dnes připomínáme – ti odvážní bílí Američané, Britové, Kanadané a další Evropané, když překonali minová pole a kulometná hnízda Hitlerovy „Pevnosti Evropa“?

S dostatečným odstupem budou historici zítřka schopni nahlížet na 2. světovou válku podobně jako my můžeme racionálně probírat příčiny vzestupu a pádu Kartága nebo Zlaté hordy. Zbaveny propagandy, laciného moralizování, polopravd a bezostyšných lží jsou skutečné následky Spojeneckého vítězství zjevné. V průběhu (z historického pohledu zanedbatelně) krátké doby po pádu Třetí Říše evropská civilizace a evropské národy zaniknou – pokud se něco nezmění.

Něco takového dnes pochopitelně vyslovit nesmíte – a zpochybňování některých prvků kabinetní verze války se v jistých případech trestá odnětím svobody. Na mysl se dere vnímání historie zobrazené v satirické komedii **Absurdistán** (se symptomatickým originálním názvem, Idiocracy – pozn. red. DP), kde protagonista při jízdě v „časostroji“ poslouchá vyprávění o hrdinské organizaci UN (OSN – vyslovované anglicky jako jedno slovo „un“), „která odnáckovala svět nafurt“. To v zásadě shrnuje povědomí dnešních post-Západanů o největším konfliktu v lidské historii – bojovalo se proti rasistům za záchranu Židů.

Historici budoucnosti – z největší části proto, že to budou nejspíš Asiaté nebo jiní Neevropané – ale uvidí nezkraslený obraz. Podobně jako dnes chápeme barbarské vpády na římské území jako umíráček Impéria, bude pravdivě popsán muslimský příliv do Evropy – jako nepřátelská demografická invaze cizí síly. Kolabující porodnost, úpadková kultura a xenofobie post-Západu budou podobně pravdivě označeny jako agonie společnosti příliš nemocné, než aby přežila. Kompletní výměna obyvatelstva kdysi hrdých národů bude nazvána pravdivě dobytím, nikoli absurdně „obohacením“.

Koneckonců – asi nikdo dnes netvrdí, že Siouxové bylo „obohaceni“ bílými osadníky, bez ohledu na rozvoj obchodu a „hospodářský růst“. Objektivní optikou a zbavení falešného moralizování vnímáme následky hromadné migrace a vojenského podmanění jako obtížně odlišitelné – první scénář je často horší, neboť zatímco porobený národ se může osvobodit, národ zbavený své etnické identity je navždy ztracen.

Mezi Američany koloval oblíbený vtip: „Bez nás by všichni ti Evropani mluvili německy.“ Podle všeho díky nám (autor je Američan – pozn. red. DP) budou během generace nebo dvou mluvit všichni arabsky. I když americká protinacistická propaganda využívala grafiky okované boty, drtící kostel s popisem „Bojujeme, abychom tomu zabránili“, dosáhli Spojenci pravého opaku. Poválečné západní elity dosáhly toho, na co nestačila staletí invazí islámských sil. To, o čem Gibbon naprázdno **spekuloval**, se stalo proroctvím – „výklad Koránu bude vyučován na oxfordské škole a na jejích tribunách bude obřezaným lidem dokazována svatost a pravda Mohamedova zjevení.“

Nelze se prohlašovat za objektivní a zároveň označovat německou okupaci za zákazonosnější pro francouzský způsob života, než pro něj je dnešní barevná a muslimská okupace Francie. Pod vichystickým režimem byli Francouzi v každém smysluplném slova smyslu svobodnější než dnešní Francouzi pod Hollandem a EU.

Ale zpět k dané problematice – zatímco válečníci bojují, aby uchovali svůj způsob života a jejich lidé na ně vzpomínali jako na hrdiny, generace amerických vítězů 2. světové války docílila dekonstrukce celého jimi bráněného světa. Bílé komunity, jejichž další existenci spojenečtí vojáci domněle bránili, byly během několika generací vládou záměrně zničeny, bělošská kultura označena za rasistickou a oběti přinesené vojáky oceněny jen do té míry, v níž pomohly otevřít cestu těm, kteří bílé vojáky a jejich komunity nenáviděli. Ostentativní nechuť západních elit k nacismu nakonec vyústila v demografickou destrukci samotných spojeneckých národů – což Peter Brimelow nazval „**Hitlerovou pomstou**“. Při pokračování současných trendů budou do konce století slova jako „Anglie“, „Francie“ a „Holandsko“ pouhými zeměpisnými pojmy.

Otázkou zůstává, zdali se tento vývoj dal předvídat? Byli nevědomí spojenečtí vojáci na evropských bojištích podvedení moulové? Oběti? Sami sobě nejhoršími nepřáteli?

Válka ve své době zcela nepochybně jako rovnostářská kruciáta vnímána nebyla. Pacifické bojiště lze dokonce považovat za téměř nepokrytě rasovou válku. V americké armádě platila segregace; Britové, Francouzi a další spojenecké země se po válce do té či oné míry pokoušeli o obnovu koloniálního panství a dokonce i vojáci nominálně komunistického Sovětského svazu bojovali ve jménu Alexandra Něvského a Matky Rusi, nikoli za vidinu internacionálního ráje dělnictva.

Úspěch nebo selhání politických vůdců či hnutí se neposuzuje na základě triumfu či prohry ve

své době ani historického hodnocení. Místo toho *by měl být posuzován podle toho, do jaké míry naplnil vlastní vytyčené cíle a jak důsledně bránil to, co považoval za důležité.*

Kupříkladu Winston Churchill se těší ohromné historické reputaci coby nenahraditelný muž, který sjednotil Velkou Británii v odporu proti Hitlerovi. Přesto Churchill podle vlastních měřítek naprosto selhal. Přestože měnil postoje k důležitým otázkám častěji než větrná korouhev, vždy zůstal oddaný službě a slávě Britského impéria. Přesto je právě Winston Churchill – více než kterýkoliv jiný člověk v historii – zodpovědný za jeho rozpad. Obětoval vše, aby zabránil německé dominanci ve východní Evropě – a tím vydláždil cestu dominanci Sovětského svazu.

Řečeno s Patrickem Buchanem – Británie ztratila impérium a Západ celý svět. Churchillova kariéra skončila uprostřed chabých protestů proti barevné imigraci a rozkladu britského koloniálního panství; ale v novém světě – jehož stvoření měl na svědomí – pro něj nezbylo místo. I když je označován za zachránce Británie, ostrov se stal místem, kde **citace Churchillových spisů** o islámu může vést až k zatčení. Už dnes se objevuje mručení o Churchillově „rasismu“ a „imperialismu“ a lze očekávat, že v následujících letech bude jeho hvězda dále zapadat.

Vrcholný příklad neúspěšného reakcionáře Churchill řekl: „Je omylem dívat se příliš daleko kupředu. V daný čas lze vždy pracovat jen s jedním dílem *řetězu osudu*.“ I když je populární považovat Starého lva („The Old Lion“ byla přezdívka Winstona Churchilla – pozn. red. DP) za součást nepřetržitého řetězu britského osudu, nataženého od vévody z Marlborough k pláži Sword, ke zhodnocení jeho „úspěchů“ stačí procházka napříč odpudivým slepencem nadnárodního bankérstva a naplaveninou Třetího světa, zvaným Londýn.

Churchill řekl také toto: „Mám v životě jediný cíl – porazit Hitlera, což můj život velmi zjednodušuje.“ Jak řekl, tak udělal, a stejně jako jiní spojenečtí vůdci zničil nakonec i vlastní civilizaci i zemi. Co hůř – Churchill skutečně chtěl tyto hodnoty *zachovat*, byl však příliš pošetilý a krátkozraký, než aby se mu to povedlo.

Zemřeli, aby mohl zemřít Západ.

Odpovědností vůdců není jen posuzovat správnost boje, ale také možné následky. Obyčejný voják, námořník nebo i senátor mohl sotva tušit, že boj za „americké národní zájmy“ proti nepřítelům – které vnímali jako nějaké nafoukané Němce a Italy – nakonec vyústí v rovnostářskou noční můru, která změnila slovo „Amerika“ v prázdný pojem. **Dnes ale následky vidíme jasně.** A dnes, kdy je v sázce vše – včetně našeho doslova fyzického přežití coby svěbytného lidu – musíme na každou událost, hnutí nebo politickou osobnost nahlížet z perspektivy budoucích následků a konečného výsledku.

Neodsuzuji vojáky z Dne D. Nevěděli. A co je důležitější – odvaha si zaslouží ocenění i sama o sobě a voják bojující za vlastní zem si vždy zaslouží shovívavost.

Také mám ale za to, že kdyby vojáci 6. června 1944 viděli, co svou odvahou uvádí do pohybu, odhodili by pušky a přidali se k obráncům. Na otřepané reakcionářské nesmysly už nám nezbyvá čas. Je třeba říct, že Američané, Britové a další padlí v Normandii nezemřeli pro nic. **Jejich smrt učinila životy jejich potomků horší a zajistila jim zánik ve vlastních zemích.** Zemřeli, aby mohl zemřít Západ.

Bez ohledu na to, koho považujeme za zodpovědného za současnou mizérii Západu, je úkolem současné generace zvrátit výsledek té hrozné Druhé západní občanské války. Ve jménu krve prolité před 70 lety na obou stranách musíme zajistit, aby nejhorší prohra Evropy nebyla její prohrou poslední.

„Příště budeme bojovat bok po boku.“

Článek Gregory Hooda *Invading Their Own Country: Thoughts on the 70th Anniversary of D-Day* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing.